

4 Oktober 2026: Erediens – Ds Jaco Strydom

Hierdie erediensboodskap beklemtoon dat God se teenwoordigheid en wil nie net in die Bybel, die natuur en die geloofsgemeenskap ontdek word nie, maar ook op 'n besonder kragtige manier deur mense wat weerloos is, swaarkry en min besit. Die kernuitdaging is om nie weg te kyk van armoede en nood nie, maar om met Jesus se oë te kyk, aandag te gee en bereid te wees om te leer.

Kernboodskap

Die prediker bou die boodskap rondom Lukas 20:45–21:4. Jesus waarsku sy dissipels teen skrifgeleerdes wat aansien, deftige klere, openbare erkenning, ereplekke en godsdienstige status begeer, maar terselfdertyd kwesbare weduwees uitbuit. Direk daarna sien Jesus hoe ryk mense groot gawes uit hulle oorfloed in die tempel se offerkis plaas, terwyl 'n arm weduwee twee klein muntstukke ingooi—alles wat sy gehad het om van te leef.

Jesus verklaar dat die weduwee meer gegee het as almal anders, nie omdat die geldwaarde groter was nie, maar omdat haar gawe uit opoffering en gebrek gekom het. Die rykes het gegee uit wat vir hulle oor was; sy het gegee uit haar nood. Die weduwee word daarom nie bloot 'n voorwerp van jammerte nie, maar 'n voorbeeld van geloof, vertroue, moed en vrygewigheid.

Status teenoor geestelike volwassenheid

Die boodskap kontrasteer twee maniere waarop mense na die wêreld kyk:

Die wêreld se maatstaf	Jesus se maatstaf
Status, geld, mag en openbare erkenning	Nederigheid, diensbaarheid en medelye
Die invloedryke en suksesvolle persoon as voorbeeld	Die weerlose en eenvoudige mens as geloofsvoorbeeld
Gee uit oorfloed	Gee met selfopofferende liefde
Fokus op aansien en prestasie	Fokus op God se hart en mense se nood
Kyk op na die magtiges	Kyk na dié wat maklik misgekyk word

Die prediker wys daarop dat mense dikwels anders behandel word volgens hulle voorkoms, besittings of sosiale status. 'n Persoon in 'n duur motor kry makliker respek as iemand in 'n ou, vervalle motor. Dieselfde neiging bestaan in gemeenskappe,

werksplekke, kerke en selfs in geestelike kringe: ons kan maklik aanvaar dat suksesvolle, geleerde of welgestelde mense noodwendig die meeste van God en die lewe verstaan.

Jesus draai egter hierdie verwagting om. Hy rig mense se aandag na die arm weduwee, die kreupele, die blinde, die honger, die vreemdeling en die verstotene. Die boodskap is nie dat geleerdheid, besittings of sukses op sigself verkeerd is nie; dit waarsku eerder teen die hoogmoed en blindheid wat kan ontstaan wanneer status belangriker word as liefde, geregtigheid en medemenslikheid.

God word dikwels “laer” raakgesien

’n Belangrike gedagte in die boodskap is dat mense God dikwels misloop, nie omdat hulle nie hoog genoeg kyk nie, maar omdat hulle nie laag genoeg kyk nie. Met ander woorde: ons soek God moontlik net in groot idees, indrukwekkende geboue, belangrike mense, godsdienstige kennis of buitengewone ervarings, terwyl God juis ook teenwoordig is in gewone, kwesbare en stukkende mense.

Die prediker verwys na Jesus se woorde in Matteus 25: wanneer mense kos gee aan die hongeriges, water aan die dorstiges, gasvryheid aan vreemdelinge, klere aan behoeftiges en besoek aan gevangenes, doen hulle dit in werklikheid aan Christus self. God identifiseer Hom met mense aan die rand van die samelewing.

Dit beteken dat nood nie bloot ’n sosiale probleem is wat van ’n afstand af bestuur moet word nie. Nood kan ook ’n geestelike oproep wees, ’n plek waar God se hart, God se geregtigheid en God se uitnodiging tot liefde besonder duidelik hoorbaar word. Die prediker stel dit sterk: God mag dalk in stilte en deur die natuur fluister, maar deur menslike nood “roep” Hy dikwels hard.

Lesse uit weerloosheid en armoede

Die boodskap waarsku teen ’n neerbuigende houding teenoor armes en kwesbare mense. Mense wat swaarkry, is nie slegs mense wat hulp nodig het nie; hulle kan ook mense wees by wie ander diep lewens- en geloofslesse kan leer.

Die prediker vertel verskeie verhale wat hierdie punt beklemtoon:

- ’n Vrou wat self verwaarloos en arm voorkom, sien ’n man met pyn raak en bied nie geld of oplossings nie, maar gebed, aanraking en menswaardigheid.
- Leo Tolstoi, die bekende Russiese skrywer, het ondanks roem, rykdom en wêreldwye erkenning ’n diep geestelike en emosionele krisis beleef. Hy het uiteindelik nuwe geloofsbetekenis ontdek toe hy die eenvoudige geloof van arm werkers raakgesien het.

- In armer gemeenskappe en tydens reise het die prediker herhaaldelik mense met min besittings ontmoet wat buitengewone gasvryheid, vriendelikheid en vrygewigheid getoon het.
- Straatkinders, mense in skuilings, eenvoudige gesinne en gemeenskappe met min hulpbronne het dikwels gedeel wat hulle het, selfs wanneer hulle self min gehad het.

Die kern van hierdie verhale is dat vrygewigheid nie noodwendig uit oorvloed kom nie. Soms is die indrukwekkendste vorm van geloof juis wanneer 'n mens met min steeds bereid is om te deel, om om te gee en om ander raak te sien.

Vier plekke waar God spreek

Die boodskap noem vier belangrike maniere waarop mense God se wil, karakter en teenwoordigheid kan leer ken:

1. **Die Bybel**
Die Skrif onderrig, korrigeer, vorm en lei gelowiges. Dit bly 'n grondslag vir geloof en onderskeiding.
2. **Die natuur**
Die skepping openbaar iets van God se grootheid, sorg, ritme en skoonheid. Jesus self gebruik dikwels beelde uit die natuur—voëls, blomme, bome, wind en water—om mense oor God se koninkryk te leer.
3. **Die geloofsgemeenskap**
Gelowiges leer God se liefde deur hulle verhoudings met mekaar. Jesus sê dat mense sy dissipels sal herken aan hulle liefde vir mekaar, nie bloot aan kennis, programme of godsdienslike instellings nie.
4. **Mense wat swaarkry**
Die boodskap beklemtoon veral hierdie vierde plek. Deur armes, weduwees, vlugteling, siekes, kinders, vreemdelinge en weerlose mense kan gelowiges iets van God se hart leer wat hulle moontlik nêrens anders so duidelik sou raaksien nie.

Praktiese uitdaging

Die oproep aan volwassenes is om doelbewus 'n ander manier van kyk te ontwikkel. Dit beteken nie dat elke persoon alle vorme van nood alleen moet oplos nie. Dit beteken wel dat 'n gelowige nie onverskillig, hard of hoogmoedig moet raak nie.

Prakties kan dit beteken:

- Om nie mense wat bedel of swaarkry outomaties te vermy of te minag nie.
- Om mense in nood as individue met waardigheid, stories, vermoëns en geloof te sien.

- Om nie slegs te vra: “Hoe kan ek hierdie persoon help?” nie, maar ook: “Wat kan ek by hierdie persoon leer?”
- Om versigtig te wees vir die idee dat rykdom, roem, posisie of akademiese kennis ’n mens noodwendig geestelik volwasse maak.
- Om konkrete ruimtes te soek waar ’n mens werklik met kwesbare mense in aanraking kom, eerder as om slegs van ’n afstand oor armoede te praat.
- Om op te let waar God se liefde, moed, geloof en vrygewigheid reeds sigbaar is in mense met min hulpbronne.

Die prediker erken dat daar mense is wat ander kan mislei of uitbuit. Tog mag die moontlikheid van misleiding nie gebruik word as ’n verskoning om alle mense in nood te ignoreer of om die hart toe te maak nie. Daar is baie opregte mense wat werklik swaarkry en wat, ten spyte van hulle omstandighede, besondere menslikheid en geloof uitleef.

Slotgedagte

Die arm weduwee se twee muntstukke herinner gelowiges dat God nie net kyk na hoeveel iemand gee, bereik, besit of vertoon nie. God sien die hart, die opoffering, die liefde en die vertrouwe agter ’n mens se dade.

Die boodskap nooi elkeen uit om stadiger te kyk en die “filter” van snobisme, statusbewustheid en vooroordeel skoon te maak. Wanneer ons ophou om net op te kyk na mense met mag en aansien, en ook begin kyk na mense wat kwesbaar is, kan ons dalk verrassend diep tekens van God se teenwoordigheid ontdek: geloof, waardigheid, moed, sorg en vrygewigheid.

Die sentrale vraag vir nadenke is dus: **Wanneer het jy laas iets van God se goedheid, liefde of wysheid ontdek deur iemand wat meer as jy swaarkry?**